

-«فضای حضور»

با سلام به همراهان گنج حضور

مولانا در قالب داستانهای مثنوی و ابیات بی نظیرش هر بار با ظرافت و در پس معنای ظاهری بیت‌ها، آمیختگی تن خاکی‌مان با زندگی و حضور را هر لحظه به ما یاد آوری می‌کند.

همواره علاوه بر پیامی که بیت همراه خود برای ما به ارمغان می‌آورد، نشان از این مهم دارد که چقدر باید نسبت به فضای حضور آگاه و هشیار بمانیم، تا از حد و مرز این فضا به دوییت عبور نکنیم.

در برنامه ۹۸۳ به ابیات ۱۴۱۵ تا ۱۴۱۷ دفتر چهارم مثنوی، اشاره شد که به صورت کلی پیام فوق‌العاده‌ای را به همراه داشت.

کاش چون طفل از حیل جاهل بدی
تا چو طفلان چنگ در مادر زدی

یا به علم نقل کم بودی مکی
علم وحی دله ربودی از ولی

با چنین نوری، چو پیش آری کتاب
جان وحی‌آسای تو، آرد عتاب
-مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، ابیات ۱۴۱۵ الی ۱۴۱۷

بیت اول نکته جالبی را به من گوشزد کرد. کاش هر لحظه مانند طفلی باشم که فقط حضور مطلق است، برای رفع نیازش تنها چنگ در دامان مهر مادرش دارد.

الهی چنگام از مهر حضور تهی نباشد و از تابش نور حضورت بر دلمان بی‌نصیب نمانیم. هر لحظه آنچه که وحی تو و خواست توست در ما انجام پذیرد.

-سحر از اندیشه